

5. Sprawy z zakresu powszechnego obowiązku obrony.

W tej kategorii spraw na uwagę zasługuje stanowisko wyrażone w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 12 lutego 2008 r. **sygn. akt II SA/Wa 1675/07** (orzeczenie prawomocne) uchylającym zaskarżoną decyzję Wojewody [...] oraz utrzymaną nią w mocy decyzję Prezydenta W. w przedmiocie przeznaczenia do wykonywania świadczeń rzeczowych na rzecz obrony. W uzasadnieniu Sąd wskazał, że zgodnie z art. 208 ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej, na urzędy i instytucje państwowe oraz przedsiębiorców i inne jednostki organizacyjne, a także osoby fizyczne, może być nałożony obowiązek świadczeń rzeczowych, polegających na oddaniu do użytkowania posiadanych nieruchomości i rzeczy ruchomych na cele przygotowania obrony Państwa. Sąd podkreślił, iż przepis ten w jasny, czytelny sposób wskazuje, że przedmiotem świadczeń rzeczowych może być nieruchomość. W ustawie nie ma odrębnej definicji „nieruchomości”, zatem odwołać się należy do definicji zawartej w art. 46 Kodeksu cywilnego. W rozpoznawanej sprawie przedmiotem świadczeń rzeczowych organy uczyniły pokoje hotelowe w liczbie 24, a także kuchnię z pomieszczeniem do konsumpcji posiłków.

Określenie przedmiotu świadczenia poprzez oznaczenie jedynie pomieszczeń w części składowej nieruchomości w rozumieniu art. 47 Kodeksu cywilnego, spowodować może wątpliwości co do rzeczywistej treści obowiązków nałożonych na skarżącą spółkę. Z decyzji tej wynika, że strona została zobowiązana do świadczenia polegającego na udostępnieniu wyłącznie tych pomieszczeń, które wyszczególniono w decyzji, nie ma więc – a contrario – obowiązku udostępnienia niczego więcej.